

Wie zijn de “Woestijnvaders”?

Door Ray Yungen.

Uittreksel uit: “A Time of Departing - How a universal spirituality is changing the face of Christianity” - Lighthouse Trails Publishing,

of in de vertaling:

“Een Tijd van Heengaan - Hoe een universele spiritualiteit het aangezicht van het Christendom verandert” - Vertaling door M.V.:

<http://www.verhoevenmarc.be/PDF/heengaan.pdf>

<http://www.verhoevenmarc.be/heengaan.doc>

In de vroege middeleeuwen leefde er een groep kluzenaars in de wildernissen van het Midden-Oosten. Zij zijn in de geschiedenis bekend als de *woestijnvaders*. Zij woonden in kleine geïsoleerde gemeenschappen met de bedoeling hun levens aan God te wijden, zonder afleiding. De contemplatieve beweging wijst voor haar oorsprong naar deze monniken. Zij waren degenen die voor het eerst de mantra promootten als *gebedsmiddel*. Eén meditatiespecialist maakte deze connectie toen hij zei:

De meditatiepraktijken en levensregels van deze vroegste christelijke monniken komen sterk overeen met hun Hindoe- en Boeddhistische broeders in het Oosten ... de meditatieve technieken die zij adopteerden voor het vinden van hun God suggereren eerder een lenen uit het Oosten of een spontane herontdekking.[24]

Velen van de woestijnvaders zochten in hun ijver God gewoon door proberen en falen. Een vooraanstaand leraar van contemplatief gebed erkende oprecht hoe de woestijnvaders op goed geluk hun praktijken aanleerden:

Het was een tijd van vele experimenten met geestelijke methoden. Vele verschillende soorten disciplines werden uitgeprobeerd, waarvan sommige te hard of extreem lijken voor mensen van vandaag. Er werden vele verschillende gebedsmethoden door hen gecreëerd en onderzocht.[25]

Met bepaalde spirituele probeersels kan verder geëxperimenteerd worden en ze kunnen verfijnd worden, terwijl andere, riskante ondernemingen, desastreuze gevolgen hebben. God proberen te bereiken door middel van occulte mystieke praktijken is een experiment dat gegarandeerd rampzalige gevolgen heeft. De woestijnvaders van Egypte kwamen in een bijzonder gevaarlijke toestand terecht toen zij in die tijd rondtastten naar vernieuwende benaderingen om God te bereiken, want zoals een theoloog opmerkt:

De ontwikkeling van christelijke meditatieve principes moest in Egypte beginnen omdat veel van de intellectuele, filosofische, en theologische basissen van de meditatiepraktijk ook voortkomen uit de theologie van het Hellenistische en Romeinse Egypte. Dit is veelbetekenend omdat het in Alexandrië was dat de christelijke theologie het meest in contact stond met de verschillende gnostische speculaties die, volgens vele specialisten, hun wortels hebben in het Oosten, mogelijk in India.[26]

Consequent hiermee dachten de woestijnvaders dat, als hun verlangen naar God maar oprecht was, alles en nog wat kon toegepast worden om God te bereiken. Als een bepaalde methode werkte bij de Hindoes, om hun goden te bereiken, dan kunnen christelijke mantra's gebruikt worden om Jezus te bereiken. Een huidige beoefenaar en promotor van het mystieke bidden van de woestijnvaders, laat nog steeds de formuleringen echoën van zijn mystieke voorvaders:

In de bredere oecumene van de Geest die vandaag voor ons wordt geopend, moeten wij nederig de leringen van bepaalde oosterse religies aanvaarden ... Wat een bepaalde praktijk christelijk maakt of niet, is niet haar oorsprong, maar haar bedoeling ... Dit is belangrijk om te onthouden, ten overstaan van die christenen die onze geestelijke bronnen zouden willen verarmen door ze te

eng te definiëren. Als wij de menselijke familie zien als één in Gods geest, dan is deze historische kruisbestuiving niet verrassend ... selectieve aandacht voor oosterse spirituele praktijken kunnen een grote steun zijn voor een vol, belichaamd christelijk leven.[27]

Vat u de redenering hier? Niet-christelijke bronnen, als oprijlanen naar geestelijke groei, zijn perfect legitiem in het christelijke leven, en als christenen hun christianiteit slechts op de Bijbel baseren, dan verarmen zij hun spiritualiteit. Dit was het denken van de woestijnvaders. Als gevolg daarvan hebben wij nu contemplatief gebed. Neem het alstublieft in uw hart op wat Jezus Christus als waarschuwing tot zijn discipelen zei, in Mattheüs 6:7: “En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden [*SV Kantt. 10: “Grieks, Battlogia; dat is, wanneer enige woorden of rede zonder nood of ernst dikwijls herhaald worden”*], gelijk de heidenen; want zij menen, dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden”. [*KJV: “But when ye pray, use not vain repetitions ...”*].

Het zou duidelijk moeten zijn dat mantra-meditatie of *sacraal woord gebed* zich kenschetst als “ijdele herhalingen” en komt duidelijk overeen met wat Jezus bedoelde. Maar desondanks hebben verantwoordelijke evangelische christenen dikwijls verklaard dat het christelijk mysticisme verschilt van andere vormen van mysticisme (zoals het oosterse of occulte) omdat het zich op Jezus Christus richt.

Deze logica kan oppervlakkig gezien gezond lijken, maar christenen moeten zich een eenvoudige vraag stellen: Wat maakt een praktijk echt christelijk? Het antwoord is duidelijk: heeft Christus het bekrachtigd? Een christen is een discipel (leerling) van Jezus Christus. Dit betekent dat ik als christen de leringen moet volgen van Jezus. Hij verklaarde in Zijn Woord wat Hij van ons wil. Hij laat het niet over aan ernstige maar zondige mensen om hun eigen soort van christendom uit te vinden. Als christenen Gods instructies om Hem te volgen negeren, dan brengen zij niet het goede nieuws van redding voor een stervende wereld, maar zij leren dan *de weg van de heidenen*. Israël deed dit talloze malen. Dat is de menselijke natuur.

Een klassiek voorbeeld van geestelijke ontrouw kan gezien worden in het verslag van Kaïn en Abel. Beide zonen van Adam wilden God behagen, maar Kaïn besliste dat hij zou experimenteren met zijn eigen methode van vroomheid. Kaïn moet bij zichzelf gedacht hebben: “Misschien zal God die vruchten beter vinden dan een gedood dier. Dat is niet zo vies en het stinkt minder. Ja, ik denk dat ik het zo eens zal proberen!”

Zoals u weet was God niet in het minst opgezet met Kaïns poging om op zijn eigen manier God te behagen. De Heer maakte het Kaïn duidelijk dat hij slechts aanvaardbaar was als hij *deed wat juist is*, en niet zomaar iets deed wat tot God gericht was.

In vele opzichten waren de woestijnvaders zoals Kaïn: ijver om God te behagen maar niet willen luisteren naar de instructies van de Heer en doen wat juist is. Men kan hen niet blameren voor hun devotie, maar zeker wel voor hun gebrek aan gehoorzaamheid.

Eindnoten:

23. William Shannon, *Seeds of Peace*, op. cit., p.66.
24. Daniel Goleman, *The Meditative Mind*, Tarcher/Putnam Inc., Los Angeles, CA, 1988, p.53.
25. Fr. Ken Kaisch, *Finding God*, op. cit., p.191.
26. Father William Teska, *Meditation in Christianity*, Himalayan Institute., 1973, p.65.
27. Tilden Edwards, *Living in the Presence*, Harper & Row, San Francisco, CA, 1987, Acknowledgement page.